

# Có Điều Gì Như Niềm Tuyệt Vọng

## Hồ Văn Xuân Nhi

Tôi là người cuối cùng bước đến quan tài của Thục để nhìn nàng lần cuối. Tôi đứng lặng người thật lâu, đôi mắt chết sững nhìn khuôn mặt nàng hiền hòa nằm yên trong cỗ quan. Thục đó. Thục vẫn đẹp như lúc nàng còn sinh lực. Đôi mắt Thục nhắm nghiền, dịu dàng như những lần Thục nằm ngủ ngoan trong vòng tay tôi sau cơn ân ái.

Tôi muốn khóc quá đi thôi. Đàn ông lớn tuổi như tôi mà khóc thiên hạ cười chết, cho dù tôi khóc tang người tôi yêu. Tôi muốn một huyền thoại màu xảm ra, huyền thoại của hoàng tử ngày xưa đến hôn đôi môi nàng công chúa Bạch Tuyết đã chết vì ăn trái táo độc của mụ phù thủy, chiếc hôn của hoàng tử thành phép lạ cho nàng Bạch Tuyết hồi sinh. Thục ơi. Anh hôn môi em nhé. Để em sống lại, để anh được nói với em lời tạ tội. Lời tạ tội của tên đàn ông phụ bạc. Nhưng không. Phép lạ chẳng bao giờ có. Thục chẳng phải là nàng Bạch Tuyết. Tôi cũng chẳng phải là hoàng tử. Phép lạ chỉ có trong truyện cổ tích huyền thoại, không có trong thế kỷ này. Trừ phi phép lạ do Thượng Đế mang đến. Môi của Thục tái nhợt, mà tôi như vẫn còn nhìn thấy dấu tích ân ái trên đôi môi ấy ngày nào.

Tôi đứng chết trân một chỗ, cho đến khi ông thân sinh của Thục đến choàng vai tôi, dìu tôi trở lại băng ghế. Tang lễ đã xong, quan tài của Thục được khép lại, và đưa ra xe tang. Bố mẹ Thục, các chị em nàng đi theo sau. Tôi vẫn ngồi yên một chỗ trong nhà nguyện. Linh hồn tôi lúc này chắc đang đeo đuôi linh hồn của Thục ở một cõi nào khác, chắc xa lắc xa lơ địa cầu này. Cho nên tôi không thể di động thân xác tôi. Cho nên tôi không đứng dậy để tiễn đưa quan tài Thục đến mảnh đất mà người ta đã dành riêng, cho nàng được yên nghỉ. Đến phút này, sao tôi vẫn còn nhớ phụ bạc tình của Thục.

Một bàn tay rắn chắc đặt nhẹ lên vai tôi. Tôi ngẩng nhìn: Đăng. Đăng là anh trai cả của gia đình Thục, là bạn tri kỷ của tôi mười mấy năm qua từ lúc hai đứa chúng tôi còn học chung giảng đường Luật-Khoa ở Sài Gòn. Thời đó, tôi hay lui tới gia đình Đăng, và hai đứa chúng tôi thân thiết với nhau như anh em ruột thịt. Thục lúc đó còn nhỏ xíu, chỉ là cô bé mười hai vừa bước chân vào bậc trung học. Còn tôi, tình yêu đang dành cho Minh Thư, hoa khôi con gái trường Dược thời bấy giờ. Tôi chỉ coi Thục như một cô em gái còn rất nhỏ bé... Đăng an ủi tôi:

- Thôi đi mà. Không phải là lúc ngồi chết trân một chỗ mà khóc nhớ khóc thương. Ta còn nhiều việc khác phải làm. Mà có muốn đưa Thục ra mộ nó không?

Tôi gật đầu, đứng dậy. Đẳng quàng vai tôi:

- Mà đừng buồn nữa... Và đừng nghĩ cái chết của Thục là do lỗi của mà...

Tôi rên rỉ:

- Đẳng... Mà đâu có hiểu chuyện tao với Thục... Nếu tao không chạy theo danh vọng, thì Thục đâu phải chết non, chết trẻ như vậy...

Đẳng gât giọng:

- Tao là anh ruột của nó, tao đã không trách mà thì tại sao tự mà cứ trách móc mà mãi như thế... Thục chết vì bệnh tim, ai cũng biết nó bệnh nan y từ nhiều năm nay, có phải lúc yêu mà đâu ?

Tôi im lặng không nói tiếp nữa, lẳng lặng theo Đẳng ra xe. Không phải là lúc để tôi dài dòng kể lể cho Đẳng nghe về mối tình giữa tôi và Thục. Nếu Đẳng biết sự thật, Đẳng có thể đâm tôi vỡ mặt lúc này, dù hẳn với tôi đã thân thiết nhau lâu lắm rồi. Làm sao Đẳng tha thứ cho tôi khi mà vì tôi, mà Thục đã dâng hiến cả một đời con gái. Làm sao Đẳng tha thứ cho tôi khi mà vì tôi, mà Thục đã ngã bệnh tái phát chứng đau tim, để hôm nay Thục cô đơn nằm lặng yên trong cỗ quan tài đen ảm đạm kia. Đẳng chỉ biết tôi và Thục yêu nhau, chỉ có chừng đó thôi. Đẳng và tất cả mọi người không ai biết gì hơn. Tình yêu giữa tôi và Thục, chỉ có tôi và nàng mới biết mới hiểu. Bây giờ không còn Thục nữa, tôi ôm kín sự thật dấu riêng trong lòng tôi để đến trăm năm, hay đến cả kiếp sau, tôi vẫn hoài đau đớn và hối hận. Lòng tôi bây giờ ăn năn và đau xót như trăm ngàn giáo nhọn đâm thấu xuyên tim tôi. Tôi chỉ mong Thục không oán trách tôi nữa khi nàng sang một thế giới khác.

Tôi ngồi trên xe của Đẳng. Đẳng lái xe, tôi ngồi kế bên, băng sau là Nguyệt, vợ Đẳng, cùng hai đứa con nhỏ. Trừ tôi, tất cả đều đeo khăn tang trắng. Nguyệt lên tiếng:

- Anh Nhã này...

Tôi quay lại nhìn vợ Đăng:

- Gì vậy chị?

Giọng Nguyệt có vẻ ngần ngừ:

- Ban nãy...

Tôi chờ đợi. Nguyệt tiếp:

- Ban nãy tôi có trông thấy Minh Thư...

Tôi bỗng bàng hoàng, hỏi lại:

- Minh Thư ?

Nguyệt gật đầu:

- Vâng, Minh Thư đi với chồng đến hơi muộn, ngồi mãi ở đằng sau nên chắc anh không thấy...

Tôi nhìn sang phía Đăng:

- Mà có báo tin cho Nguyên biết à?

Đăng gật đầu, và nói:

- Có lẽ chút nữa ở nghĩa trang, ta sẽ gặp Nguyên và Minh Thư...

Tôi nhắm mắt định thần. Trời ơi, lòng tôi lúc này chưa bình lặng được trước cái chết của Thục, thì phong ba lại kéo đến trước cái tên Minh Thư. Minh Thư của một quá khứ giờ xa lắc xa lơ, với những hẹn hò thần thánh trước cổng trường Dược năm nào. Minh Thư, Minh Thư. Người con gái đã làm xốn xang trái tim tôi lần đầu khi mới lớn, đã mang đến cho tôi những kỷ niệm ngọc ngà yêu thương thời sinh viên, đã hứa hẹn với tôi trăm ngàn câu nói thủy chung, đã xây trong tim tôi một cõi mơ thần thoại

n như một chuyện thần tiên của hai kẻ yêu nhau. Vậy mà, sau cơn loạn lạc, sau một lần lạc mất nhau trong cơn biển lửa của lịch sử, Minh Thư chẳng còn là Minh Thư yêu dấu của tôi ngày xưa. Minh Thư ngày tôi gặp lại sau năm năm biệt tin tức, đã trở thành một người đàn bà. Một người đàn bà vẫn nhan sắc mặn nồng như thời con gái. Minh Thư giờ là vợ của Nguyên, cũng là một bạn học đồng lớp ở Luật-Khoa với tôi và Đăng năm xưa...

Ngày xưa, Nguyên không phải là bạn thân của tôi. Chỉ là một người bạn quen biết nhau vì chung cùng một giảng đường. Nhưng Nguyên biết chuyện tình của tôi với Minh Thư hồi đó. Vì nhiều lần, Minh Thư đến Luật-Khoa tìm tôi, nhiều lúc chúng tôi đi chung với nhau ở những buổi dạ tiệc của bạn bè mà Nguyên có mặt trong đó, hay những buổi sinh hoạt văn nghệ sinh viên của trường Luật. Minh Thư đẹp, đẹp kiều sa và lúc nào cũng phục sức lộng lẫy nổi bật nhất giữa đám đông. Sắc đẹp của Minh Thư là thứ sắc đẹp mà đàn ông ai gặp cũng dễ dàng thành kẻ si dại. Sắc đẹp của Minh Thư là thứ sắc đẹp mà những người con gái khác phải ghen tức, thèm muốn. Cho nên, chuyện tình của tôi và Minh Thư hồi đó trở thành một đề tài ồn ào cho thiên hạ bàn tán. Nguyên cũng biết. Tôi không bao giờ biết rằng Nguyên đã thầm yêu người yêu của tôi từ lúc đó.

Tôi bỗng nói với Đăng:

- Mày bỏ tao xuống đầu ngã tư đường kia giùm... Tao đón xe bus trở lại nhà thờ lấy xe...

Đăng nhăn mặt:

- Mày sợ gặp vợ chồng Nguyên?

Tôi im lìm thú nhận. Đăng nói một câu làm tôi hồi hận:

- Mày nữ bỏ Thục đi sang thế giới bên kia mà không có một lời vĩnh biệt của mày, bây giờ người ta an táng xác Thục, mày cũng vắng mặt?

Tôi run giọng nói với Đăng:

- Tao xin lỗi mày... Lẽ ra tao không nên nghĩ thế...

Phải rồi, tại sao tôi phải sợ hãi khi gặp lại Minh Thư. Tôi sợ tôi ghen tức với Nguyên chẳng ? Tôi sợ tôi đau đớn khi nhìn thấy hạnh phúc của họ ? Hay tôi sợ tôi phải sống lại quá khứ của một mối tình tôi tôn thờ, và đã chôn kín trong lòng? Không. Dù thế nào tôi cũng phải đến với Thục, gửi cho nàng một nhánh bông cuối cùng, dù là nhánh bông tang. Tại sao tôi phải trốn tránh một người con gái đã phụ bạc tình tôi, để phụ bạc lại tình một người thật sự yêu tôi tha thiết...

Khi những cuộc đất cuối cùng đã đắp xong trên ngôi mộ của Thục, tôi vẫn còn đứng lặng như một thây ma biết đứng. Tôi gọi tên Thục trong cổ họng đã nghẹn cứng những đớn đau và cay đắng. Thục ơi. Thục ơi. Trái tim anh dù đã một lần rạn nứt sau một lần con người phụ bạc nhau, dối gian nhau, nhưng vẫn còn đủ là vật quý báu nhất của anh để dâng tặng cho Thục. Dù Thục không còn nữa. Nhưng mà trái tim anh sẽ theo Thục về thế giới bên kia, dù đó là thiên đàng hay địa ngục. Nhưng mà Thục của anh một đời hiền hậu, một đời không biết dối trá với ai, một đời sống không biết oán thù một người, thì chắc Thục sẽ được Chúa mở cửa thiên đàng để đón nhận. Thục vào thiên đàng với trái tim anh, trái tim một tên đàn ôn háo thắng danh vọng, và vô tình thì chẳng biết thiên sứ có cho Thục mang trái tim anh theo vào không? Nhưng mà dầu gì thì anh cũng đã gửi trái tim anh cho Thục rồi. Để ở thế gian này, anh sẽ không còn biết yêu một người con gái nào khác nữa.

Bởi vì anh muốn giữ Thục là hình bóng duy nhất ngự trị trong lòng anh. Bởi vì anh muốn thân thể anh sẽ không ràng buộc với da thịt của một người đàn bà, con gái nào khác nữa. Một mình Thục thôi. Thục đi xa mất rồi, mà dư hương của những đêm chăn gối còn vất vương đâu đó quanh đây.

Tôi nhìn tấm di ảnh của Thục mà đưa con gái nhỏ của Đăng đang cầm trên tay. Đôi mắt của Thục còn trong sáng những tin yêu như buổi ban đầu mới lớn, rồi Thục đã nói yêu tôi. Đôi mắt của Thục buồn sâu hút như buổi chiều nào đó tôi ngồi một mình ở biển nhìn những cơn mây xám kéo về chuẩn bị cho một cơn bão tố. Đôi mắt đó, đã nhiều lần tôi chết lặng trong đó khi hai đứa nhìn nhau và nói yêu nhau. Đôi mắt đã là một cõi thơ cho tôi tập tành làm thi sĩ vụng về những chữ nghĩa để trao gửi người mình yêu. Đôi mắt của Thục, làm sao tôi quên được...

Có lần, tôi nói với Thục:

- Anh yêu đôi mắt của Thục nhất...

Thục mắc cỡ, cúi mặt:

- Ai cũng chê đôi mắt Thục xấu kia mà...

Tôi nâng khuôn mặt Thục lên, nhìn nàng đắm đuối:

- Đâu cần phải là đôi mắt búp-bê mới là đôi mắt đẹp. Anh yêu đôi mắt Thục, bởi vì trong đó chứa một nỗi buồn mà không ai giải nghĩa được. Anh lại yêu con gái có đôi mắt buồn như đôi mắt Thục.

Thục hỏi tôi, chẳng biết đùa hay thật:

- Vậy anh đã yêu bao nhiêu cô gái có đôi mắt buồn... rồi?

Tôi gõ nhẹ vào đầu Thục rồi lãng đi. Tôi tránh không muốn ôn lại quá khứ. Vì kỷ niệm sẽ kéo về. Vì hình ảnh người con gái mang tên Minh Thư sẽ lại quay quắt hồn tôi. Bây giờ tôi yêu Thục. Yêu hơn bất cứ người con gái nào đã đi qua cuộc đời tôi. Nhưng mà lòng tôi vẫn chưa quên Minh Thư. Kỷ niệm còn đầy quá trong tim tôi. Ký ức tôi vẫn còn quấn quýt với môi nàng, mắt nàng, tóc nàng, da thịt nàng của những lần vòng tay bầu chặt lấy nhau... Cho dù mỗi lần tôi gặp Minh Thư đi với chồng, tôi đã tê tái cả lòng, thê thốt với cỏ cây, đất trời rằng tôi sẽ không nghĩ đến người đàn bà này nữa...

Còn với Thục, tôi yêu nàng cũng đã hơn hai năm nay rồi. Lúc đó, Thục đang học năm thứ hai Sư Phạm. Tôi quen thân với Đăng, anh trai của Thục đã hơn mười mấy năm, sang đến Hoa Kỳ vì lý do mưu sinh tôi phải sống ở một tiểu bang xa xôi tận miền đông bắc, còn gia đình Đăng ở California từ năm 1975 cho đến bây giờ. Mỗi năm đến mùa lễ Giáng Sinh, tôi về California thăm Đăng. Đăng tốt nghiệp đại học đã khá lâu, làm việc cho một ngân hàng lớn với một chức vụ khá cao, lại mở cửa hàng bán vải dưới khu phố Việt Nam cho vợ trông coi. Vợ Đăng hiền thực, mẫu mực và cần cù làm ăn, cùng chỉ biết lo cho hai đứa con. Chỉ vậy thôi. Tôi quý mến người đàn bà đó. Một đời chỉ biết săn sóc, lo lắng cho chồng con, và giúp chồng tạo dựng sự nghiệp. Nguyệt lại không đua đòi, may sắm, thích trang sức như đa số những người đàn bà khác. Nguyệt lại biết quý trọng chồng, và tôn trọng sự tự do của chồng. Bởi vậy, khi yêu

Thục, tôi cứ dặn dò Thục rằng em phải tập tành cái nết của chị Nguyệt. Anh muốn vợ anh phải là một người đàn bà biết lo lắng cho gia đình, thuần phục chồng, và giúp chồng thành công trên con đường sự nghiệp của chồng đang đi. Chứ anh thấy bạn bè khác có vợ mà nản quá Thục ơi. Đàn bà ngày nay làm vợ chỉ thích cầm quyền trong gia đình, lại còn ích kỷ ghen tương một cách vô lý cấm cản chồng tự do giao thiệp với bạn bè. Những người đàn bà đó không hiểu rằng chính họ đang đập vỡ hạnh phúc gia đình, đang tự đóng nắp quan tài tình yêu trong trái tim của chồng. Còn Thục, mai một làm vợ anh, Thục phải như chị Nguyệt ghen. Thục yêu tôi, nên tôi nói gì Thục cũng dạ , cũng hứa. Cho nên, mỗi ngày, tôi cứ yêu Thục hơn...

Thục kể tôi nghe rằng nàng đã thầm yêu tôi từ lúc Thục mới mười sáu tuổi.

Bắt đầu từ một chuyến về California của tôi ghé lại thăm gia đình Đăng mùa lễ Giáng Sinh 1979. Tôi ở chơi với gia đình Đăng gần hai tuần lễ. Mừng tôi về chơi, Đăng xin nghỉ làm hai tuần, và vợ Đăng cũng đóng cửa tiệm trong suốt thời gian tôi ở Cali với vợ chồng Đăng. Mỗi ngày vợ chồng Đăng chở tôi đi chơi một nơi chốn khác nhau. Từ San Diego nơi tận cùng của miền Nam tiểu bang Cali, đến San Francisco, San Jose, rồi lên đến Sacramento xa lắc xa lơ trên đầu miền bắc của Cali. Mỗi lần đi chơi như vậy, có mấy cô em gái, và cậu em trai của Đăng. Thục có mặt những lần đó. Gặp Thục, tôi hơi giật mình trước sự trưởng thành xinh đẹp quá mau chóng của cô em gái bạn. Nên với Thục, tự nhiên tôi e dè hơn khi đối diện hoặc trò chuyện. Thục cũng vậy, nàng hay mắc cỡ với tôi, ít nói hơn và thỉnh thoảng tôi và nàng cũng tình cờ bắt gặp những cái nhìn lén lút với nhau. Làm tôi bối rối .Làm Thục ngượng ngùng.

Năm đó, trở về New York, tôi vẫn không nghĩ mình đã yêu Thục. Tôi chỉ thoáng nhưng nhớ người em gái của bạn một khoảng thời gian ngắn rồi thôi. Không có gì tha thiết lắm. Thục viết thư cho ông anh ở xa. Tôi bận đi làm, và lo bài thi cử của chương trình Cao Học năm đó, nên quên cả hồi âm cho Thục. Cả tháng sau, tôi nhận thêm lá thư khác từ Thục, lời lẽ nàng dịu dàng trách móc tôi. Lòng tôi hối hận. Tôi mua một tấm thiệp thật dễ thương kèm với một lá thư tạ lỗi gửi cho Thục. Rồi tôi viết thư, kèm theo ngân phiếu, gửi cho Đăng nhờ vợ chồng Đăng mua hộ tôi một món quà để tặng Thục. Vợ chồng Đăng gọi điện thoại cho tôi, hỏi mua cho Thục nhân dịp gì vậy ? Tôi cười nói với vợ Đăng, chẳng dịp gì cả chị ạ, chỉ muốn gửi đến Thục một chút gì đó thật dễ thương như những dễ thương mà Thục đã dành cho tôi trong thư viết. Chị Nguyệt chọn hộ giùm tôi nhé. Xưa nay tôi vốn không có thói quen mua quà cho phái nữ nên dốt lắm. Tôi lại ở xa, nên biết món nào Thục đã có, món nào Thục chưa có

được đâu ? Thôi nhờ chị vậy. Sang năm, tôi lại về Cali, hứa sẽ dẫn ông bà đi ăn com Tàu để đền đáp ơn này. Vợ Đăng cười. Anh Nhã có biết hôm anh về New York, con Thục nó buồn ghê lắm. Nó ít nói, ít cười, ít ăn uống, ít đi chơi với bạn bè như lúc trước. Ngày nào nó cũng trông ngóng ông phát thư, có lẽ là mong thư anh Nhã đấy. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp nó mở quyển Album chụp hình đi chơi chung của anh với vợ chồng tôi kỳ rồi mà nhìn chăm chú. Đó là những tấm hình có anh Nhã, có cả Thục đứng chung. Con nhỏ vốn có đôi mắt buồn, bây giờ lại buồn hơn. Trông tội nghiệp ghê lắm.

Tôi hiểu ý vợ Đăng muốn nói. Tôi trả lời rằng cảm ơn chị đã kể. Nhưng mà Thục còn nhỏ quá, chị thấy chứ. Năm nay Thục mấy tuổi rồi hở chị Nguyệt? Mười sáu. Vợ Đăng đáp vậy. Thôi chị Nguyệt ạ , mười sáu tuổi là còn vị thành niên, lơ mơ ra toà án nặng lắm. Vợ Đăng cười rúc rích. Gớm, anh Nhã coi vậy mà nhất. Sao anh Đăng kể tôi nghe hồi xưa đi học chung, anh ghê lắm, tán hết cô này đến cô khác, làm bao nhiêu cô lụy tình, anh lại có người yêu là hoa khôi Dược Khoa nữa kia mà. Đăng còn kể tôi nghe rằng anh dạy anh ấy cách tán gái. Gớm nhé. May là Đăng hiền hậu, chứ không thì tôi đâu được làm bà Đăng... Tôi cười trước lời nói chuyện thân thiết, vui tính của vợ Đăng.

Vợ Đăng nhắc đến Minh Thư làm tôi bỗng buồn. Bốn năm hơn rồi, từ sau biến cố 30 tháng 4, tôi không còn gặp Minh Thư nữa. Chẳng biết nàng ở đâu. Có dạo tôi nghe có người kể lại đã gặp Minh Thư hồi còn tạm cư ở đảo Guam, rồi có người khác kể là đã gặp nàng ở phố chợ Tàu Los Angeles. Tôi không chắc được hư thực ra sao. Tôi hỏi Đăng, Đăng không biết. Có lẽ lòng tôi còn say đắm tình xưa, cho nên với Thục tôi còn ngần ngại. Mặc dù khi nghe vợ Đăng kể về Thục, lòng tôi xao động một cách lạ thường.

Vợ Đăng mua hộ cho tôi một chiếc áo đầm rất xinh, rất đắt tiền. Tôi muốn vậy mà. Tôi nhận được là vội vàng đóng hộp, gói ghém cẩn thận rồi gửi bảo đảm sang cho Thục. Rồi tôi hỏi hộp chờ đợi phản ứng của Thục. Một tuần sau, Thục viết thư cảm ơn tôi, nàng bảo nàng thích lắm. Nàng đem khoe mọi người, ai cũng khen là dễ thương. Sau này, vợ Đăng kể thêm tôi nghe là Thục đã khóc chảy nước mắt vì sung sướng hôm nhận món quà của tôi. Tình của Thục làm tôi thao thức mất ngủ mấy đêm liền.

Cũng vì lo tranh thủ thì giờ đi làm, đi học mà tôi lại lơ là liên lạc với Thục. Nhưng



mà, ngày sinh nhật của Thục, tôi không quên. Lần này tự tôi đi tìm mua một món quà cho Thục. Tôi xuống phố Tàu New York, mua một khung kính lộng hình điêu khắc làm bằng tay trên khung gỗ. Hình một người con gái tóc thả dài, ngồi bên bờ biển. Tôi lại thuê họ viết lên khung kính hai câu thơ do tôi sáng tác tặng Thục:

... Tóc em dài và hồn em nhỏ dại

Để anh buồn anh đong chút nhớ thương...

Tại tóc Thục lúc nào cũng để dài. Tôi thương mái tóc của Thục nhất. Con gái tóc dài dễ thương lắm. Bé Thục đừng bao giờ cắt ngắn hết nghe. Lúc xưa, tôi dặn dò cô em gái bạn như vậy...

Hình như tình yêu của tôi bắt đầu nảy nở từ món quà sinh nhật đó cho Thục.

Đúng đến ngày sinh nhật mười bảy của Thục, tôi gọi điện thoại sang Cali chúc mừng nàng. Khi Thục nhắc máy, tôi nói:

- Bé Thục hở, anh Nhã gọi từ New York đây...

Giọng Thục run rẩy:

- Trời ơi... Anh Nhã đó hở... Thục... Thục mừng quá...

Tôi cảm động:

- Anh gọi để mừng sinh nhật Thục.

- Dạ...

- Chúc Thục dễ thương thêm, học giỏi hơn, ngoan hơn và hạnh phúc hoài, nghe Thục...

- Dạ...

- Tiệc sinh nhật của Thục hôm nay vui không ?

- Dạ...

Tôi bật cười:

- Sao Thục cứ "dạ" mãi...

Bên kia đầu dây, Thục có vẻ bối rối qua giọng nói:

- Dạ... tại Thục... Thục mừng nên chẳng biết nói gì hết.

Rồi Thục tiếp:

- Anh Nhã ơi... Cảm ơn món quà của anh. Thục quý món quà của anh nhất trong tất cả các món quà Thục có năm nay...

Tôi im lặng lắng nghe một luồng gió mát vừa thoảng ngang hồn mình. Tôi nói với Thục:

- Thục nè...

- Dạ...

- Anh...

- Thục nghe đây anh...

Tôi đã định nói một điều gì đó, mà tôi biết sẽ khiến cho Thục hạnh phúc lắm, nhưng rồi tôi lại đổi sang điều khác:

- Hè sang năm, anh về Cali thăm Thục...

Giọng Thục có vẻ lạc đi:

- Sang năm lặn hờ... sao anh Đăng bảo anh Nhã sẽ về Cali dịp Noel năm nay...

Tôi nói thật:

- Anh cũng định thế. Nhưng chắc anh phải ở nhà học bài, vì khóa mùa xuân tới anh phải làm xong luận án bằng Master của anh...

- Vậy mà Thục cứ mong Noel năm nay có anh Nhã về...

- Anh xin lỗi Thục vậy...

-...

- Thục ơi...

Tôi gọi nàng. Thục nhỏ giọng:

- Dạ , Thục nghe đây anh.

Tôi định nói với Thục rằng hình như anh đã yêu Thục rồi. Nhưng tôi nín thinh. Tôi nói một điều tôi đã không định trước:

- Thôi, anh mừng sinh nhật Thục, Thục viết thư đều cho anh nghe.

Giọng Thục có vẻ hờn dỗi:

- Thục viết thư cho anh nhiều rồi. Mà anh Nhã có hồi âm cho Thục đâu?

- Anh xin lỗi Thục. Anh bận lắm. Nhưng anh chẳng quên Thục đâu. Có lẽ, nếu anh cần phải nghĩ đến và lo lắng cho một người, thì người đó phải là... Thục, Thục ạ...

Tôi nghe tiếng nói của Thục run run trong đầu máy bên kia:

- Anh Nhã... Anh nói thật hay đang đùa với Thục đó?

Tôi chân thành:

- Anh nói thật.

Thục bật khóc:

- Anh Nhã ơi... Đừng đùa với Thục nghen anh Nhã... Thục có bệnh tim... Anh Nhã mà đùa chắc Thục chết mất...

Tôi lặng im nghe xúc cảm dâng tràn trong tim óc. Tôi nói với Thục một câu thật dài rồi cúp máy. Tôi đã nói:

- Thục, Thục phải hiểu anh không có thói quen đùa bỡn với ai cả. Nhất là đối với Thục. Anh quý mến Thục như là một đứa em gái của anh... Và Thục này, đừng nghĩ ngợi vẩn vơ và mộng mơ nữa, hãy lo học cho xong đi Thục. Anh muốn Thục phải học cho thật giỏi. Hứa với anh nghe Thục... Rồi hè năm tới anh sang đó thăm Thục... Thăm Thục, chứ không phải thăm vợ chồng anh Đăng, Thục hiểu chưa? Thôi anh cúp đây. Thục có thêm một tuổi mới hạnh phúc nghe Thục.

Vậy mà, lần sau đó, Thục gửi thư đến, tôi cũng lười hồi âm. Tỉnh thoảng mới viết cho Thục một lá thư ngắn ngủi. Cả tháng mới gọi điện thoại cho nàng một lần. Dường như tình yêu lúc đó còn mong manh lắm...

Tháng 5 năm 1980, tôi đỗ xong bằng Cao Học. Ban đầu, tôi có ý định di chuyển về Cali tìm việc làm và lập nghiệp. Nên tôi gọi điện thoại cho Đăng, bảo với hắn rằng hè này tôi sẽ về chơi với vợ chồng Đăng khoảng một tháng để tìm việc. Sau đó, nếu có việc, tôi sẽ thu xếp dọn tất cả đồ đạc về Cali và thuê phòng ở. Còn nếu không tìm ra việc, tôi sẽ trở lại New York. Ở đó tôi có quen một số người bạn Mỹ đang giữ những chức vụ cao cấp trong các cơ sở, sẵn sàng giới thiệu tôi vào các cơ quan đó. Tôi học về Chính Trị nên khó xin việc làm với tư nhân, mà Cali không phải là tiểu bang dễ dàng kiếm việc cho những người nghề nghiệp như tôi.

Tôi về Cali chỉ mới được một tuần mà bão tố đã kéo đến đời sống.

Tôi sống trong nhà của Đăng. Thục tìm đến thăm tôi mỗi ngày, viện cớ đến nhà dạy học cho cháu. Vợ chồng Đăng hiểu ý, nên cứ chọc cô bé, làm Thục mắc cỡ đến ngượng người. Tôi nói với Thục cuối tuần hãy ghé đến, và tôi sẽ đi chơi với nàng. Còn ngày thường thì chỉ nên gọi điện thoại cho nhau thôi. Thục nghe lời tôi, nên không đến nhà Đăng mỗi ngày nữa. Đăng tưởng em gái giận, nên gọi cho Thục xin

lỗi, nhưng Thục lắc đầu bảo rằng em bận bài vở nhiều nên không đến thường xuyên nữa, chứ em không giận hai anh chị đâu. Tôi khen Thục khéo léo, tế nhị.

Một buổi sáng, tôi lái xe xuống phố Việt Nam tìm sách báo để đọc. Tôi có thói quen đọc sách từ thuở nhỏ, đọc ghiền quên cả ăn, cả ngủ, nhất là khi đọc một quyển sách nào hay ho. Tôi lại đọc sách vào ban tối, nên năm mười lăm tuổi phải mang kính cận thị. Ở New York, tôi cứ gửi tiền về cho Đấng nhờ mua sách, báo, truyện gửi qua. Mỗi lần Đấng gửi là cả thùng. Căn phòng tôi ở đó có cả một tủ sách lớn, tôi cẩn thận đóng bìa bằng loại giấy cứng, và gìn giữ rất cẩn thận. Đọc sách báo là thú vui duy nhất của tôi trong đời sống. Ngoài ra, tôi chẳng có thói quen nào khác, kể cả hút thuốc lá, uống rượu, đánh bạc, coi xi-nê, v.v...

Tiệm sách tôi đến là một cửa tiệm có tiếng đông khách trong vùng. Tiệm bán sách, báo, băng nhạc, đồ kỷ niệm... Tôi bước vào và đi tới lui từng kệ sách để chọn. Bỗng nhiên, tôi giật mình, vì một dáng dấp quen thuộc. Dáng dấp của một thiếu nữ bước vào tiệm. Tôi nhìn sững. Thiếu nữ có đôi mắt to và đen láy như hai viên ngọc, mái tóc nàng thả đến bờ vai. Nàng có chiếc mũi thon, cao như một cô gái lai nét Tây Phương. Đôi môi nàng đỏ mọng không cần son phấn. Nàng đẹp. Đẹp như ngày xưa của hơn năm năm trước, khi nàng còn là người yêu của tôi. Minh Thư đó. Tôi không thể nào làm được khuôn mặt người con gái mà tôi đã tương tư, đã tìm kiếm hơn năm năm nay ở xứ người.

Tôi buông rơi quyển sách đang cầm trên tay, muốn bước đến gần gọi lớn tên nàng, và ôm nàng với một nụ hôn say đắm. Bất kể người chung quanh. Bất kể sự dòm ngó của thiên hạ. Năm năm rồi tôi đã đợi chờ, đã nhớ thương, đã vẽ vờ một ngày hạnh ngộ. Ngày đó là ngày hôm nay. Tôi vừa định gọi tên nàng thì cổ họng chợt nghẹn lại. Tôi xám người, và khuôn mặt nóng ran.

Minh Thư chưa nhìn thấy tôi, nàng còn đang nói gì đó với người đàn bà chủ tiệm, thì một người đàn ông bước đến thân mật quàng tay lên vai nàng. Minh Thư ngẩng lên. Người đàn ông lịch lãm hôn lên trán một cách âu yếm. Người đàn ông quay khuôn mặt về hướng tôi. Tôi choáng váng. Người đàn ông không xa lạ với tôi. Hắn là Nguyễn, người bạn học đồng lớp ở Luật-Khoa ngày xưa. Trời ơi, tôi có thể tin được sau năm năm biệt tin tức, năm năm tôi mỗi mồn tìm kiếm, bây giờ tôi gặp lại người yêu ngày xưa trong vòng tay một người bạn cũ...

Tự nhiên lòng tôi chua chát một cách lạ thường. Tôi quay đi để tránh nhìn sự âu yếm đó. Tôi quay đi để Minh Thư đừng nhìn thấy tôi. Tôi quay đi để bắt đầu tập quen một mối tình xem như đã chết. Trả hết kỷ niệm cho dĩ vãng, và xua đuổi một hình bóng đã bao năm ngự trị trên ngai vàng tim tôi. Tôi ghen hờn. Tôi thấy lòng tôi nát tan. Tôi đau đớn như con mãnh thú vừa bị ghim tên độc.

Nàng rời khỏi tiệm sách, bên cạnh người bạn cũ của tôi ngày xưa. Tôi cũng rời khỏi tiệm sau vài phút nấn ná, chờ đợi.

Cả ngày hôm đó, và liên tiếp mấy ngày sau, tôi biếng ăn, biếng ngủ. Tôi hỏi xin Đấng mấy liều thuốc và tập tành làm quen với khói thuốc. Đấng ngạc nhiên thăm hỏi. Mà làm sao vậy ? Có bao giờ mà mày biết hút thuốc đâu. Lại thêm thói rượu bia nữa. Lạ quá. Có chuyện gì. Tao nên biết không ? Đấng hỏi dồn tới tấp. Tôi cúi đầu kể thật câu chuyện gặp Minh Thư và Nguyên. Nghe tôi kể xong, Đấng nói:

- Tao xin lỗi mày..

Tôi ngạc nhiên:

- Lỗi gì...

- Tao dẫu mày.

- Chuyện Minh Thư ?

Đấng gật đầu.

- Tao biết lâu rồi. Sợ mày buồn nên tao dẫu...

Tôi thờ dãi mà cố nén những bực tức trong lòng. Đấng nói tiếp:

- Năm ngoái, vợ chồng tao đi phố Việt Nam, tình cờ có gặp Minh Thư. Tao mừng quá đến chào hỏi. Minh Thư có vẻ mừng lắm mà nét mặt bối rối. Tao nghi ngờ dò hỏi. Minh Thư kể thật nàng đang sống chung với Nguyên nhưng chưa chính thức làm lễ cưới. Nàng hỏi thăm mày, tao nói thật mày đang ở New York đi học. Minh Thư nấn nỉ tao dẫu mày chuyện này. Tao cũng sợ mày buồn, học hành không được nên im tiếng.

Tôi chán chường nghe Đăng giải thích. Tôi nói với Đăng:

- Cuối tuần này, tao trở về New York...

Đăng nhìn tôi:

- Mà giận tao ?

Tôi lắc đầu, khoác tay lên vai Đăng:

- Không, mà không có lỗi gì cả. Mà là người bạn tốt và thân nhất mà tao có. Tao hiểu mà.

Tôi rủ Đăng ra quán nhậu đêm đó. Chúng tôi say với nhau hết từng chai bia này đến chai bia khác, cho đến khi người tôi say sẩm, cho đến khi Đăng không còn tỉnh trí được nữa. Tôi nói với Đăng tôi sẽ về New York để không phải có lần tình cờ gặp Minh Thư nữa. Tôi nói với Đăng tôi sẽ bắt đầu lại cuộc đời bằng một ngọn nến thấp lên chiếc quan tài tình yêu vừa dập tắt. Tôi không dối được lòng là còn yêu Minh Thư tha thiết, trái tim tôi sẽ một đời rạn nứt không bao giờ hàn gắn được vì nàng. Minh Thư, một nửa linh hồn tôi đó, giờ thuộc về kẻ khác, thì nửa linh hồn còn lại làm sao tôi sống nổi trong đất trời này. Minh Thư, tôi yêu em, tôi một đời nhưng nhớ, giờ em nở chôn chết tôi không một lời giải thích, mai này một nọ tôi trở về New York sẽ trăm năm oán thù em phụ bạc tình tôi. Mà không, em sẽ chẳng còn nghĩa lý gì với tôi khi em đã bán rẻ tấm lòng son sắt, thủy chung. Tôi sẽ khinh em vì những lời hứa hẹn trăm năm ngày xưa mà em không tròn giữ. Em đẹp đó. Minh Thư ơi, nhưng xác thân em đó sẽ chẳng còn quý giá đối với tôi khi tôi biết rằng đã có một người đàn ông khác mon trốn, vuốt ve, và đăm đuổi trên da thịt em.

Minh Thư. Kỷ niệm ngày xưa hò hẹn trên con đường Duy Tân dẫn đến trường Luật, trước những xe hàng quán bò bía của con đường Phan Thanh Giản, trong những quán tranh nằm dọc theo xa lộ Biên Hòa Sài Gòn, bên những ly kem mát lạnh như tình yêu đôi ta buổi ban đầu, trên hè phố Nguyễn Huệ Tự Do ở những chiều cuối tuần, hay tay trong tay ở một đêm dạ vũ với bạn bè trong đêm lễ Giáng Sinh. Mùa Giáng Sinh cuối cùng tôi và em có nhau, hai đứa quỳ dưới tượng Chúa cầu nguyện cho tình yêu trăm năm còn thắt chặt. Minh Thư, tôi yêu em tha thiết và đã giữ gìn em một đời ngà ngọc

và nguyên vẹn của tuổi con gái.

Làm sao tôi quên được có những lần em và tôi đối mặt nhau trong căn phòng không còn ai khác ngoài giường gối mồi mọc. Tôi nhiều lần đã ôm ghì em, hôn đắm đuối, đã mơn trớn những ngón tay trên da thịt căng phồng và rạo rục như một thứ hỏa diệm sơn bùng cháy trong thân thể em, những hàng áo bật tung, để lộ những đường nét làm chết đứng thân thể tôi... Vậy mà đó, những lần say đắm như thế, tôi đã kèm hãm được những ham muốn đàn ông tính để còn giữ cho em, cho tôi một đời yêu nhau tinh khiết. Tôi quý trọng đời con gái của em. Tôi nghĩ đến một ngày tay em trong tay tôi trước tượng Chúa làm lễ tư hồng, và em sẽ là một cô dâu còn nguyên vẹn những quý báu thời con gái. Tôi yêu em, tôi sợ những lỡ dở cuộc đời lỡ không may xảy đến, nên cuối cùng đã tránh cho nhau những lần muốn buông xuôi dằng hiên...

Đặng hỏi tôi trên đường về nhà:

- Nhã này...

-...

- Mà có yêu Thục không?

-...

- Thục nó yêu mà nhiều lắm. Đừng làm nó khổ.

-...

- Tao không ép mà làm em rẻ tao, nhưng đừng vì một đứa con gái phụ tình, phụ nghĩa mà chôn chết đời con trai của mà. Hơn nữa, Thục yêu mà là mối tình đầu của nó, con nhỏ lại còn dại khờ lắm...

Tôi hững hờ im lặng nghe Đặng nói. Một chút tình vừa chớm nở cho Thục bỗng nhiên bây giờ héo tàn trong lòng tôi. Tôi chán chường đàn bà, tôi thù ghét con gái. Tôi không còn tin ở lòng thủy chung, ở những hứa hẹn bằng môi lưỡi con người.

Tôi hiểu và tôi tin tình của Thục trắng trong, chân thật. Nhưng lòng tôi lúc này đang



chết lịm, tôi không còn xác định nổi chỗ đứng nào tôi dành cho Thục được nữa. Có điều, tôi biết chắc, Thục sẽ không thay thế được Minh Thư, cho dù Minh Thư không còn là người con gái ngự trị trong tái tim vừa vỡ nát của tôi nữa.

Tôi hỏi Đăng:

- Có cách nào tao gặp Thục trước khi về New York không hở Đăng?

- Dễ mà...

- Tối mai được không ?

- Được...

- Cám ơn mày...

Đăng hỏi lại tôi:

- Mày nhất định về New York thứ bảy này?

- Không thể muộn hơn.

Đăng thờ dài im lặng. Tôi nhìn Đăng và nói thật từ đáy lòng tôi:

- Tao quý mến vợ chồng mày lắm, Đăng ạ. Gia đình mà tao có hôm nay chính là vợ chồng mày, các con của mày. Nhưng tao cần có một thời gian để hàn gắn lại những mảnh vụn vừa nứt vỡ trong hồn tao. Có lẽ, một hay hai năm gì đó rồi tao sẽ trở lại Cali này.

Tôi ngân ngữ rồi tiếp:

- Có lẽ tao yêu Thục... Nhưng không phải lúc này. Tao không muốn Thục chịu thiệt thòi vì tao yêu nàng giữa lúc lòng còn đang vẩn vương một người con gái khác. Chừng nào, tao quên hẳn được Minh Thư, chừng đó tao sẽ yêu Thục và xin cưới nàng. Mày cho phép không ?

Đằng không đáp nhìn tôi. Bốn mắt cảm thông vào thông hiểu...

Tôi về New York được sáu tháng thì di chuyển lên Washington DC sau khi nhận làm việc với vai trò phụ tá cho một vị Thượng Nghị Sĩ. Ông Thượng Nghị Sĩ này là bạn thân của một vị giáo sư cũ của tôi khi còn học ở New York. Khi ông thầy tôi biết bạn mình ở Hoa Thịnh Đốn cần một người phụ tá đặc trách về các vấn đề liên hệ đến cộng đồng Á Châu, ông bèn giới thiệu tôi. Tôi là người Á Châu, lại còn bằng Cao Học Chính Trị với điểm cao từ một trường đại học danh tiếng của nước Mỹ, lại có thêm lời giới thiệu của vị giáo sư, nên được việc dễ dàng. Tôi làm việc được hơn nửa năm thì có cơ hội trở lại California, khi tháp tùng ông Thượng Nghị Sĩ sang Los Angeles, dự một phiên họp với các nhà lãnh tụ chính trị của đảng Cộng Hòa miền Nam tiểu bang California.

Lòng tôi lúc này cũng chưa bình yên hẳn. Những đau nhức còn rên rỉ trong tim khi nghĩ về Minh Thư. Nhưng trên chuyến bay đến Los Angeles, lòng tôi nôn nao khác lạ. Tôi nghĩ đến Thục. Người con gái có mái tóc dài chấm ngang lưng, và đôi mắt sâu mòng như Đà Lạt trong một buổi chiều thu hoang vắng bóng người chỉ có những lá vàng thu làm thảm trải trên đường đi. Tôi nhớ một năm trước, khi già từ nàng để trở lại New York, tôi đã nhìn thấy đôi mắt Thục long lanh những giọt lệ. Thục đã hỏi tôi:

- Anh không còn yêu California, anh Nhã ?

Tôi im lặng buồn không đáp, khi nghĩ đến Minh Thư, Thục buồn trong giọng nói:

- Anh đi rồi, Thục làm sao vui được...

Tôi run giọng, gọi tên nàng:

- Đừng Thục...

Thục quay đi để dấu những giọt nước mắt vừa tuôn trào:

- Anh Nhã, anh yêu chị Minh Thư lắm phải không?

Tôi kinh ngạc, giật bắn người:

- Sao Thục biết chuyện Minh Thư, Đăng kể cho Thục nghe phải không ?

Thục lắc đầu:

- Không, không ai kể cả. Đêm qua chờ mãi không thấy anh và anh Đăng về nhà, em xin phép bố mẹ đến nhà anh Đăng ngủ. Rồi em thức đợi đến bốn giờ sáng thì hai anh mới về, say mèm, và lảm nhảm đủ thứ. Chị Nguyệt phải dìu anh Đăng vào phòng ngủ. Còn anh, anh ngủ mê mết trên ghế salon ngoài phòng khách. Em thức cả đêm ngồi bên cạnh anh, sợ anh say rượu trúng gió thì khổ. Cả đêm nhìn anh ngủ mà lòng buồn vô hạn, vì trong cơn say, anh cứ gọi tên Minh Thư mãi...

Tôi bỗng thương Thục vô vàn. Tôi kêu lên:

- Thục ơi, anh...

Thục nói, giọng nằng nặc ghen những yêu thương đầy tủi hờn:

- Nhưng mà em yêu anh. Nhã ơi, em không cần biết có bao nhiêu người con gái đã đi qua đời anh, em không cần biết anh có yêu em không. Nhưng em, em yêu anh...

Tôi vuốt tóc Thục từng sợi:

- Thục, em...

Tôi nín lặng, nghe thấy những nhịp tim đập vội vã trong lồng ngực Thục. Sự im lặng kéo dài chỉ vài phút ngắn ngủi mà chừng như nặng nề vô cùng. Tôi nói với Thục thành thật:

- Anh thương Thục, nhưng thật là bất công nếu anh nói với Thục rằng anh yêu em mà lòng anh còn đang giao động vì một người con gái khác. Thục phải hiểu cho anh điều đó. Anh về New York không phải để quên Thục mà để tập quên Minh Thư. Còn riêng với Thục, anh yêu quý như yêu một loài hoa hiếm quý trên trái đất này. Anh muốn khi yêu Thục, lòng anh phải dành cho em trọn vẹn, không có một hình bóng nào khác len lỏi trong đó. Cho nên, Thục cho anh một thời gian để tịnh dưỡng lòng anh... nghe Thục...

Thục lặng thinh cúi đầu. Những sợi tóc dài thả xuống che khuất nửa khuôn mặt còn đọng những dấu vết đờn đau của tâm hồn. Tôi bước nhẹ đến bên Thục. Lặng yên và suy nghĩ miên man. Bàn tay tôi bối rối nắm nhẹ bàn tay nàng. Thục vẫn cúi đầu. Tôi vén lại mái tóc nàng, rồi từ tốn nâng khuôn mặt Thục gần kề khuôn mặt tôi. Chúng tôi nhìn nhau. Buồn bã. Đờn đau. Tôi dùng ngón tay lau nhẹ những giọt nước mắt đang lăn tràn trên bờ mi Thục. Tôi nghe tim mình đập vội vàng như nhịp tim trong lồng ngực Thục.

Tôi cúi xuống. Một nụ hôn rất nhẹ trên trán Thục. Đôi mắt Thục nhắm nghiền. Tôi nói nhẹ:

- Anh sẽ trở lại Cali thăm Thục. Ngoan và can đảm lên đi Thục. Cuộc đời anh lỡ phung phí quá nhiều rồi, chẳng còn bao nhiêu để dành lại cho Thục. Nhưng chỉ còn Thục là hình ảnh duy nhất mà từ nay đến cuối đời anh sẽ giữ riêng trong hồn mình. Cho anh một thời gian để xoa dịu vết thương lòng, bởi anh không muốn đến với Thục bằng một tâm hồn còn lở lói kỷ niệm mỗi tình cũ. Thục hiểu anh không ?

Thục cũng chỉ lặng thinh. Yêu tôi, Thục chấp nhận đủ mọi điều, kể cả những thiệt thòi. Yêu tôi, Thục bằng lòng với những mặc cảm của một người đến muộn trong trái tim tôi. Thục hiểu rằng nàng cũng sẽ chẳng bao giờ thay thế được chỗ đứng của Minh Thu trong đời tôi, nàng cũng chẳng bao giờ xóa bỏ hộ tôi hình ảnh của Minh Thu trong tim óc. Nhưng mà Thục chấp nhận chịu đựng. Nàng yêu tôi và hiểu tôi, cũng như hiểu chính thân phận nàng. Chính vì thế, mà Thục đã rung động được hồn tôi, một tâm hồn tôi sợ sẽ thành khô đá sau một cuộc tình vừa vỡ...

Từ lần đó đến nay là sáu tháng đã hơn, tôi mới có dịp trở lại Cali để gặp lại Thục. Sáu tháng qua, Thục đã ôm hoài một nỗi tương tư để thân thể nàng mỗi ngày một gầy guộc hơn, yếu đuối hơn. Tôi đã nhiều lần lo ngại sức khỏe của Thục, cứ căn dặn Thục phải ăn uống, tắm rửa và nghe lời bác sĩ mà uống thuốc. Thục thật thà nói với tôi rằng em sợ thuốc lắm, nên bao nhiêu thuốc mua về em đổ hết không dám uống. Tôi giận Thục la rầy nàng một trận to vì trong điện thoại, Thục sụt mướt xin lỗi tôi. Thục khóc, tôi hối hận mình đã bắt nạt Thục. Hàng tuần, tôi đều gọi điện thoại về thăm Thục. Còn viết thư, tôi vừa lười vừa quá bận rộn, nên cứ xin lỗi Thục mãi. Thư Thục gửi cho tôi chỉ trong sáu tháng đã gần một trăm lá. Mỗi lá thư êm đềm như một bài thơ, tha thiết những chân tình mà Thục gửi cho tôi...

Thục có mặt ở phi trường đón tôi. Ông Thượng Nghị Sĩ hỏi tôi:

- Anh có muốn theo xe với tôi về khách sạn, hay đi riêng với cô bạn ?

Tôi đáp:

- Có lẽ tôi sẽ ở nhà một người bạn quen, sáng mai tôi sẽ đến khách sạn gặp ông.

- Tốt lắm. Hẹn gặp anh sáng mai.

Ông Thượng Nghị Sĩ bắt tay giã từ. Khi bắt tay Thục, ông cúi đầu lịch sự:

- Cô là một thiếu nữ thật khả ái và xinh đẹp. Tôi rất hân hạnh khi biết cô là bạn của ông Nhã.

Thục thoáng thẹn, cảm ơn ông. Ông Thượng Nghị Sĩ lên chiếc Limousine màu xám cùng với người bí thư báo chí và một vệ sĩ. Xe chuyển bánh. Tôi không nhìn thấy gì trong chiếc xe lộng lẫy vì kính màu... che dấu bên trong. Tôi nắm lấy tay Thục:

- Xe em đâu?

Nàng chỉ về một góc đường bên kia:

- Em đậu ở trong khu đó.

Tôi kéo Thục sát vào người tôi. Hình như nàng hạnh phúc lắm khi đi bên cạnh tôi. Thục hỏi:

- Anh định về nhà anh Đăng ?

Tôi lắc đầu:

- Không, anh đã thuê phòng ở khách sạn Hyatt. Em đưa anh về đó.

Thục ngẩn ngơ:

- Sao ban nãy...

Tôi chận lời:

- Anh phải nói dối với chủ như thế, chứ nếu về chung khách sạn với ông ấy thì anh phải bận làm việc cả ngày, làm sao có thì giờ riêng cho Thục?

Thục mỉm cười nhìn tôi. Tôi hỏi lại Thục:

- Em vẫn cứ gầy mãi... Thục ạ. Sao vậy em ?

Thục cúi đầu nói nhỏ:

- Em ăn, ngủ không được...

Tôi im lặng không hỏi thêm. Lý do nào tôi đã hiểu và đôi mắt Thục cũng đã tỏ bày. Tôi nghiệp Thục vô chừng. Tôi muôn ôm ghì lấy nàng, hôn thật say, và nói rằng... Thục, anh yêu em vô cùng...

Thục đưa tôi về khách sạn ở một thành phố phía nam vùng Los Angeles. Trên đường đi, Thục huyên thuyên kể tôi nghe về chuyện học hành của nàng. Thục kể tôi nghe về một tập thơ mà nàng mỗi đêm thức khuya làm tặng tôi. Thục bảo : em sẽ tặng anh trong ngày sinh nhật của anh sắp đến. Tình yêu của em, em gửi cả vào trong những bài thơ đó. Thục làm thơ dễ thương lắm, tôi biết. Nàng hay viết bài gửi đăng trên các báo Việt Ngữ. Tôi có đọc tờ báo Tuổi Ngọc là tờ báo mà Thục thích nhất, và kỳ nào cũng gửi bài đăng. Nàng mua đủ bộ báo Tuổi Ngọc chẳng thiếu số báo nào. Báo Tuổi Ngọc dễ thương lắm, anh Nhã ơi! Anh đọc thử đi. Tôi lắc đầu, anh già rồi còn Tuổi Ngọc gì nổi nữa. Nói vậy mà tôi vẫn lén Thục mở đọc tờ báo , nhất là những bài Thục viết. Thục có khiếu về văn chương, còn tôi sao dốt quá. Viết lách về thời sự, xã hội, chính trị tôi có thể viết dễ dàng. Còn viết truyện ngắn, thơ, đoản văn... tôi chịu thua !

Về đến khách sạn, lấy phòng và cất đồ đạc xong, tôi rủ Thục đến một tiệm ăn Tàu gần đó. Buổi tối, Thục đưa tôi về phòng. Vừa khóa cửa phòng, tôi kéo Thục vào sát trong vòng tay tôi. Đầu nàng ngã vào vai tôi. Mùi hương tóc của Thục dịu dàng làm tôi ngây ngây cõi hồn.

Tôi cúi sát xuống khuôn mặt Thục, khẽ gọi tên nàng:

- Thục ơi...

- Dạ...

- Anh yêu Thục thật rồi. Không còn thắc mắc gì nữa...

Thục mơn man nhẹ bàn tay nàng trên bàn tay tôi.

- Anh quên Minh Thư chưa, hử Nhã ?

Tôi vuốt tóc nàng:

- Đừng nhắc đến quá khứ nữa nghe Thục... Hãy hiểu rằng hiện bây giờ và cho đến cuối cùng của cuộc đời, anh chỉ yêu Thục thôi...

Thục xúc động, giọng nàng run lên:

- Anh nói thật ?

Tôi im lặng gật đầu.

Thục nức nở:

- Nhã ơi... Anh đừng làm em khổ nghe Nhã... Anh mà phụ tình em, chắc em không sống nổi...

Tôi vẽ ngón tay trên vòng môi của Thục:

- Thục đừng nói vậy. Anh chưa dối Thục bao giờ.

Rồi tôi tiếp:

- Sáu tháng qua, anh đã suy nghĩ và quyết định. Anh đã chôn được hình ảnh của mối tình xưa... và anh biết anh đang yêu Thục... Thục ơi, em tin anh nghe...

- Cả đời em tin anh mà, anh Nhã.

Tôi tìm lấy môi nàng. Tôi vói tay đi tìm bóng tôi cho căn phòng. Tôi ngã người trên Thục, quần lấy nàng đấm đuối. Trong cơn ngọt ngào của những nụ hôn mềm say sưa đó, có pha lẫn những mặn nồng của nước mắt người con gái.

Từ đó, tôi lãng quên những thánh khiết của lòng tôi, khi mỗi đêm Thục đến...

Từ đó, Thục thay đổi đời con gái. Thục yêu tôi, và bắt cần.

Tôi ở Lost Angeles chưa đến một tuần thì trở lại Hoa Thịnh Đốn với ông Thượng Nghị Sĩ. Hôm tiễn tôi về, Thục chỉ lặng thinh không nói cười gì cả. Tôi nói gì, thì Thục đáp lại điều đó, chỉ chừng đó thôi. Tôi đã nói với Thục cuối năm nay, sau khi thu xếp xong mọi việc, anh sẽ trở sang Cali đến gặp ông bà cụ và Đăng để xin làm lễ đính hôn với em. Chừng anh có đủ tiền, mình sẽ làm đám cưới, tại anh muốn tiệc cưới của Thục và anh phải được trang trọng, đàng hoàng. Anh chẳng ham khoe khoang, nhưng mà yêu Thục, anh muốn Thục được hãnh diện với bạn bè.

Thục mỉm cười sung sướng. Không sao đâu Nhã ơi. Em chỉ cần một lễ cưới chính thức cho trọn lễ giáo với gia đình, họ hàng là đủ. Sang, hèn em đâu cần. Làm vợ anh là đủ rồi. Mai một em ra trường, đi làm, sẽ phụ anh để gầy dựng cho tụi mình một gia đình có hạnh phúc. Mình tậu một căn nhà nhỏ thôi, nhưng khang trang, và em sẽ tự tay chăm sóc từ trong ra ngoài. Nhã có thích trồng hoa, kiểng, trái cây, rau cải không ? Em học được của mẹ và chị Nguyệt, sẽ làm anh hài lòng với một cái vườn nhỏ, nhưng dễ thương và nẩy nở lắm. Còn trang hoàng nhà cửa, Nhã cũng để em lo hết cho, nghề ruột của em mà Nhã nhớ không ? Ở nhà cũng một tay em lo. Nhà của anh Đăng cũng do sự cố vấn của em đó, nên lối trang trí mới được lịch sự, dễ thương như vậy. Tôi cười bằng lòng với những ước mơ hạnh phúc đơn thuần đó của Thục.

Tôi ở Hoa Thịnh Đốn, mỗi tuần đều gọi điện thoại về thăm Thục. Nhưng thư từ thì ít lắm, vì tôi vốn không có thói quen siêng viết thư cho ai bao giờ. Thỉnh thoảng, tôi tập tành nặn óc làm một bài thơ, hay viết một truyện ngắn nào đó để tặng Thục và gửi cho một vài tờ báo Việt ngữ, luôn cả tờ Tuổi Ngọc là tờ mà Thục yêu thích nhất. Ít có bài được chọn đăng, vì ý tưởng tôi nghèo nàn, văn chương tôi cũng khô khan. Thục cứ cười tôi hoài, mà tôi vẫn cứ tỉnh bơ. Có sao đâu, cho vui vậy mà chứ anh đâu có mộng



làm văn sĩ đâu ?

Tôi tưởng tình yêu giữa tôi và Thục sẽ dài lâu và thắm thiết. Vậy mà chẳng hiểu sao đến cuối năm tôi vẫn lơ là chuyện hỏi cưới Thục. Thục không dám nói thẳng với tôi, thỉnh thoảng chỉ nhắc khéo, mà tôi thì cứ khất từ lý do này đến lý do nọ, rồi vờ lãng sang chuyện khác.

Dường như lòng tôi vẫn còn chút đón đau vì mối tình với Minh Thu ngày xưa, cho nên tôi chần chừ trước ý định lập gia đình. Dù tôi biết mình yêu Thục nhiều lắm. Phần nữa, dường như tôi còn mãi đeo đuổi con đường công danh chính trị của riêng mình. Tôi sợ đời sống gia đình sẽ ràng buộc tương lai công danh của tôi. Tôi sợ lý tưởng của mình sẽ mai mòn vì đời sống vợ chồng, dù tôi hiểu Thục sẽ là một nguồn hạnh phúc êm đềm cho tôi.

Ông Thượng Nghị Sĩ mà tôi đang giúp việc lại còn ý định ra tranh cử Tổng Thống vào năm nay. Ông ta chuẩn bị nhiều kế hoạch làm rộng lớn để tạo sự hậu thuẫn của các tổ chức, hiệp hội và quần chúng trên toàn quốc. Tôi được giao một trách nhiệm quan trọng hơn trong bộ tham mưu của ông ta. Những hào quang sự nghiệp chính trị của tôi chói sáng trước mắt, tôi quên mất tình yêu chân thành mà Thục đã trao gửi.

Cho đến một buổi tối, tôi nhận được điện thoại từ California. Đăng gọi cho tôi với giọng nói lo âu:

- Thục phát chứng đau tim trở lại, phải vào nhà thương chiều nay...

Tôi hoảng hốt:

- Nặng lắm không?

Đăng nói bên kia đầu giây:

- Chưa biết được, nhưng không đến nỗi trầm trọng lắm..

Rồi Đăng hỏi:

- Mà sang đây liền ngày mai được không?

-...

- Thục mong gặp màý lắ.

Tôi ngân ngữ:

- Sáng mai tao phải theo ông Thượng Nghị Sĩ xuống Florida đến ngày mốt mới về, có lẽ tao sẽ bay thẳng từ Florida về màý.

Đằng thờ dài trong ông nói:

- Màý không thể từ chối đi Florida...

Tôi gắt nhẹ:

- Màý không hiểu... Chuyến đi quan trọng, và tao là phụ tá thân cận cần phải có mặt bên cạnh ông ấy...

Đằng dị:

- Thì thôi vậy...

- Có gì tao sẽ gọi cho màý biết ngày giờ đến, nhắn lời thăm Thục hộ tao. Màý có số điện thoại nhà thương không?

Đằng đáp:

- Có, nhưng Thục trong tình trạng này... Màý đừng gọi, tao sợ Thục xúc động, sẽ không tốt cho sức khỏe con nhỏ...

- Thôi đành vậy.. Nói với Thục ngày mốt tao sẽ bay qua...

Rồi chúng tôi cúp máy.

Tôi định trễ nhất là hai ngày sau sẽ bay về Cali thăm Thục. Ai ngờ, đến Florida, Ông Nghị Sĩ cử tôi và một vị cố vấn khác của ông ta bay xuống Texas để họp với bộ tham mưu của ủy ban vận động tranh cử của ông ta tại tiểu bang này, sắp xếp thì giờ và chương trình cho ông Nghị Sĩ đến nói chuyện với một số hội đoàn địa phương. Tôi bị kẹt việc ở đây đến ba ngày. Suốt thời gian đó tôi quên hẳn đến bệnh tình của Thục...

Ngày tôi gọi điện thoại cho Đăng để báo tin tôi sẽ đến Los Angeles, cũng là ngày Đăng cho tôi biết Thục đã qua đời đêm hôm trước. Suốt đêm, Đăng gọi tôi mãi mà không gặp được. Tôi lẳng lặng khóc khi nghe Đăng nói. Thục đã gọi tên mày như những lời cuối cùng trước khi nhắm mắt. Đăng kể lại với tôi. Thục chết, bình yên và tội nghiệp như cuộc đời nàng. Bác sĩ bảo Thục không chịu nổi cơ hành của tim vì một sự xúc động nào đó lớn lắm. Đăng không trách tôi, nhưng bảo sự xúc động đó có lẽ vì Thục biết tôi đã không sang thăm nàng khi mà Thục đã nằm ở nhà thương năm ngày.

Tôi đâm ngực tôi. Tôi vò lấy tóc tôi. Tôi ứa nước mắt khi tưởng tượng đến khuôn mặt xanh hiện của Thục nôn nóng chờ đợi sự hiện diện của tôi bên giường bệnh của nàng. Tôi hát tung những gì đang có trước mặt tôi lúc đó. Giấy tờ, hình ảnh, những bản tài liệu của ông Nghị Sĩ giao cho tôi nghiên cứu. Không còn điều gì nghĩa lý trước mặt tôi lúc đó nữa. Tôi muốn chối bỏ sự thật. Tôi muốn Đăng nói với tôi rằng hẳn đang nói láo. Thục vẫn còn sống. Vẫn còn bình yên chờ đợi tôi. Tôi điên tiết trong niềm hối hận tận cùng của con tim...

Ngày tôi đến Los Angeles, thì xác Thục đã đưa về nhà táng. Tôi đã đến, và quỳ gối bên quan tài của nàng cả suốt một ngày. Tôi đã nói, nói rất nhiều, một mình với tôi, với xác Thục, với cõi thinh không mịt mù mà tôi tin linh hồn Thục đang chấp chờn đâu đó quanh đây.

Tôi nhìn nắm mộ của Thục vừa lấp xong. Người yêu ơi, tôi mất em vĩnh viễn thật rồi. Ta yêu nhau mà một đời chẳng có duyên số. Nhưng mà kiếp sau ta còn có gặp lại nhau, xin em đừng yêu tôi nữa, vì tôi chẳng bao giờ xứng đáng để em trao gửi tình yêu đó. Thục ơi, anh nói yêu em, vậy mà nhiều lúc trong đời sống lòng anh còn mãi vẫn vương hình ảnh Minh Thư. Thục ơi, đã bao lần anh ôm em trong vòng tay chần gỏi mà lòng hận thù người yêu xưa chỗi dậy để những vuốt ve mơn trớn của anh trở nên khô nhạt hững hờ. Tội nghiệp Thục của anh, yêu anh mà em chịu quá nhiều thiệt thòi.

Nhưng Thục ơi, anh hứa với em một đời còn lại anh dành để tôn thờ em đó.

Lòng tôi miên man nghĩ thì có một giọng nói đàn bà cất lên. Giọng nói làm lạnh buốt da thịt tôi:

- Anh Nhã...

Tôi không quay lại nhưng vẫn biết người đàn bà đó là ai. Tôi cố điềm tĩnh với chính tôi. Tôi còn im lặng thì người đàn bà lên tiếng tiếp:

- Anh Nhã... Em chia buồn với anh. Tội nghiệp Thục quá.

Tôi lạnh lùng đáp lại:

- Cám ơn cô... Tôi không còn biết vui nữa từ ngày...

Tôi chợt lặng thinh. Tôi vừa vấp một lỗi lầm to lớn. Tôi vừa cho Minh Thư biết sự yếu đuối của tôi khi nhìn nàng làm vợ người khác. Tại sao tôi phải thú nhận điều đó với nàng, với một người đã phụ bạc chân tình của mình, khi mà lòng tôi còn nhiều oán hận. Tôi không muốn Minh Thư biết tôi còn nghĩ về nàng nhiều lắm. Càng để lộ lòng sâu của mình là tôi càng cho Minh Thư thấy rõ hơn sự tha thiết của tôi với mối tình đã qua.

Minh Thư buồn trong giọng nói:

- Em hiểu anh đang oán ghét em nhiều lắm. Nhã ơi, em không đến để giải thích phân trần điều gì cả. Em có lỗi với anh, em chịu. Định mệnh đã bày vậy thì thôi, quá khứ hãy để là quá khứ, sao anh cư xử tàn nhẫn với em quá vậy... Không lẽ anh chối từ luôn cả một tình thân quen nữa sao?

Minh Thư nói mà tôi cảm thấy chua xót... Em không đến để giải thích phân trần điều gì cả. Có nghĩa là nàng đã tự ý lựa chọn và bằng lòng với hiện tại của mình. Nàng không có điều gì để hối hận cả. Nghĩa là nàng đã hết yêu tôi, và yêu Nguyễn, không có một lý do oan trái bó buộc nào cả. Cay đắng cho tôi khi cứ mong đợi ở nơi nào một lời giải thích, để còn tưởng rằng nàng còn yêu tôi, và lấy Nguyễn chỉ vì một sự gượng ép của hoàn cảnh. Bây giờ nàng muốn tôi cư xử với nàng, với Nguyễn như một người

bạn...

Tôi chua xót mỉm cười:

- Minh Thư đi đi. Nguyên đứng đợi kìa... Tôi không còn gì để nói với Minh Thư nữa...  
Và tôi cũng không oán ghét em nữa đâu...

Minh Thư ngần ngừ:

- Anh Nhã... Anh thật không còn ghét em nữa ?

Tôi đỏ mặt lắc đầu không nói.

Minh Thư tiếp:

- Em đi... Hôm nào, anh tiện ghé nhà tụi em chơi.

Tôi vẫn không đáp và không quay lại nhìn nàng. Tiếng chân Minh Thư đã bỏ đi xa. Tôi một mình lặng thinh với riêng tôi, giữa đất trời mênh mông và những nắm cỏ xanh cỏ quanh đây. Tôi đứng lặng thật lâu, mắt nhìn lên cao. Trên chốn thiên đàng đó, Thục có đang nhìn thấy tôi không ? Em yêu, nhận nơi anh lời tạ tội. Em yêu, nhận nơi anh trái tim vừa khô héo.

Bây giờ, và đến cuối đời anh sẽ không còn yêu ai nữa. Trái tim anh, anh đã gửi theo cho em rồi.

Thục ơi, có điều gì đang xáo động trong hồn anh...

Hình như là một niềm tuyệt vọng ????

**Hồ Văn Xuân Nhi**

*(Trích từ tập truyện Hôn Em Hạnh Phúc của Hồ Văn Xuân Nhi - Xuất Bản 1988)*